TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä, paitsi maanantaina.

TOIMITUSKUNTA:

W. N. REIVO, A. SALMI, L. MOILANEN, J. MALO, K. E. HEIKKINEN.

TOVERI

(The Comrade)

The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Monday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

Advertising rates in effect July 1, 1912, 40c per inch. Special discount allowed for larger and continuous advertisements.

TOVERI, BOX 99, ASTORIA, OREGON.

AUGUST NIKULA, Manager.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post-Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3rd, 1879.

SUBSCRIPTION RATES:

IN THE UNITED STATES AND CANADA:

For 1 year $3.75; For 6 Months, $2.00; For 3 Months, $1.25; For 1 Month 50c.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuoleman-ilmotukset $1.50 kerta ja muistoväsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, hajutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naima-ilmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset seuraavan hintaluettelon mukaan palstatuumalta: 1 v. 20c, ½ v. 20c, 3 kk. 25c, 1 kk. 30c.

Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

TILAUSHINNAT YHDYSVALLOISSA JA CANADASSA:

1 vuosikerta $3.75; 6 kuukautta $2.00; 3 kuukautta $1.25; 1 kuukausi 50c.

SUOMEEN JA MUUALLE ULKOMAILLE:

1 vuosikerta $5.50; 6 kuukautta $3.00.

1

Ne menettelytavat edelleen

Nykyisiä ja menneitä työväestön taisteluja seuratessa tulee ajatelleeksi yhtä ja toista niistä menettelytavoista joita kunkin taistelun yhteydessä on käytetty. Varsinkin ovat nykyvuosina käydyt suuret taistelut tuomioistuimissa tehneet välttämättömäksi yhä uudelleen ja uudelleen tarkastaa työväenliikkeen menettelytapoja.

Luonnollistahan on, että työväestö ei voi itse määritellä miten se menettelee kussakin taistelussa; sehän riippuu myöskin siitä miten sen vastustajat menettelevät, mutta sen tulee aina ja kaikkialla suunnitella menettelytapansa sitä seikkaa silmälläpitäen, että kapitalistit saavat mahdollisimman vähän aihetta käyttää niitä hyväkseen. Sellaiset satojatuhansia dollareita kysyvät taistelut, joita on jouduttu käymään tuomioistuimissa ja edelleen joudutaan, ovat niin raskaita, että niitä ei suinkaan saisi aiheuttaa kevytmielisillä ja harkitsemattomilla menettelytavoilla, kuten valitettavasti on ollut laita.

Epäilemättä ei työväestö voi pelastua oikeustaisteluista ellei se samalla luovu vaatimuksista, eikä suinkaan ole oikein selitää, että oikeustaisteluista olisi kaikkialla vältettävä, mutta samalla on myönnettävä, että on olemassa sellaisiakin oikeustaisteluja jotka ovat mielettömyyden seurauksia, ja sellainen on nykyinen Seattlessa käynnissä oleva juttu I. W. W.-liiton jäseniä kohtaan. Sanottakoon mitä tahansa, mutta eittämätön totuus on, että juttu on mainitun liiton mielettömien menettelytapojan johdonmukainen tulos, jossa työläiset saavat katkerasti maksaa herkkäuskoisuutensa, sen nimittäin että joku ulkoapäin tuleva joukko voi puolittain pakolla vallata itselleen puheoikeuden jossakin kaupungissa, jossa paikallinen väestö ei sellaiseen taisteluun ota osaa.

Mieletöntä ei suinkaan ole se että nyt koetetaan puolustaa syytteeseen asetettuja, mutta mielettömyys oli siinä, että annettiin kapitalisteille tilaisuus asettaa joukko työläisiä syytteeseen. Vaikkakin puheoikeus on jokaiselle myönnettävä, niin sittekin on mieletöntä, että kaikkea järjestyneisyyttä vailla oleva joukko lähtee uhmailemaan edes pikkuporvarienkaan asetettuja laumoja, sillä tiettyä täytyi olla, että sellaista "puhevapaustaistelua" seuraa ehdottomasti verilöyly, josta työväestö ei ehein nahoin pelastu. Ja kuten tässäkin jutussa on jälemmin selvinnyt, olivat pinkertonit näyttelemässä "taistelijain" joukossa huomattavaa osaa, eikä niiden joukosta ole puuttunut tunnustajiakaan: kuten tavallisesti ilmaantui tässäkin sellainen ja tietysti ennakolta harkitun suunnitelman mukaan.

Tämän jutun pitäisi osoittaneen jo niillekin jotka katkerimmin vihaavat valtiolliseen toimintaan osanottoa ja parjaavat ammattiunioita, että I. W. W.-liiton taktiikalla ei mitään saavuteta. Senhän oli heti pakko turvautua valtiovaltaan, ja kuten luonnollisesti järjestymätön joukko tekee, se turvautuikin siihen polvistumalla sen eteen. Se kehoitti työläisiä lähettämään anomuksia Washingtonin kuvernöörille ja kongressille, saadakseen avustusta syytteeseen asetetuille. Sen uhma ja suurlakkouhkaukset, joilla on selitetty koko maailma mullistettavan, eivät merkinneet mitään. Tämä jutu on osoittanut sanotun liiton täydellisen kelvottomuuden ja raukkamaisuuden. Se oli valmis kääntymään avunpyynnöillä niiden unioiden puoleen, jotka se oli vannonut hävittävänsä, siis polvistumaan vihollistensa — joina se ammattiunioita pitää — eteen!

Mutta sellaistahan kamarivallankumouksellisuus on aina ollut: sellaista järjestymättömien "järjestyneitten" toiminta on aina ollut ja tulee aina olemaan. Tuulen piiskaamisella ei myrsky ollenkaan asetu.

Sen sijaan että se koettaisi välttää menettelytapoja, joiden ainoana seurauksena ovat lakitaistelut, joihin kulutetaan kaikki ne varat joita irti saadaan ja joissa annetaan ruhtinaallisia palkkoja porvarillisille lakimiehille, se etsimällä etsii "puhevapaustaisteluja", saadakseen jälleen aikaan lakitaistelun ja kiinnitetyksi itseensä huomiota. Ja sanottakoon mitä hyvänsä, niin sellaisilla menettelytavoilla tehdään työläisten järjestyminen entistäkin paljon vaikeammaksi. Niillä pelataan kapitalistien käsiin, tehtiinpä se sitte liiton taholta tarkoituksellisesti tai ei on samantekevä. Kapitalistiluokan asettamat provokaattorit toimivat mukana jokaisessa sellaisessa jutussa, jossa I. W. W.-liiton "puhevapaustaistelijat" aloittelevat "taistelujaan" ja järjestöä ei ole vielä syntynyt millekään "puhevapaustaistelu"-kentälle, eikä synnykään.

Työväestön menettelytavat ovat aina enemmässä tai vähemmässä määrässä alttiita kapitalistiluokan aina valveillaan olevien roistojen juonille, ja siitä syystä niitä olisikin tarkistettava niin usein kuin niissä huomataan olevan vikoja. Kokemuksista on otettava oppia, siksipä ei siis lienekään pois paikaltaan, jos kehoitamme niitä jotka haluavat seurata työväenliikkeen vaiheita **oppiakseen taistelemaan sen riveissä työväestön etujen vuoksi,** harkitsemaan eikö I. W. W.-liiton menettelytavoissa olekin suurin osa sellaisia, joista luopuminen on paras palvelus mitä työväenliikkeelle voidaan tehdä aivan samoin kuin niitä on ammattiliittojen menettelytavoissakin.

Kuka haluaa sotaa?

On jotenkin varmaa, että diplomaattisten suhteitten katkaisemista Yhdysvaltain ja Saksan välillä tulee seuraamaan sota, sillä "asestettu puolueettomuus" ei ole mitään muuta kuin salattu sodanjulistus. Mitenkä saattaa olla mahdollista, että Yhdysvallat voidaan syöstä sellaiseen onnettomuuteen, josta kukaan europalaisen sodan syttyessä ei saattanut edes uneksiakaan? Jos kansan toiveita seurattaisi, niin sota ei voisi tulla kysymykseenkään, sillä vielä viimeiselläkin hetkellä sitä koetettaisi välttää, koska ainakin yhdeksän kymmenettä osaa Yhdysvaltain väestöstä on sitä vastaan. Mutta täällä, kuten kaikkialla muuallakin on voimakkaita ryhmiä, jotka sotaa vaativat ja jotka kaikki voimansa sen esille loihtimiseksi käyttävät.

Sotaan kiihottajien etunenässä on tietenkin mainittava ne, jotka sodan käyntiä ammattinaan pitävät, nim. sotilasryhmä, joka aina on ylennyksiä ja palkkioita kärkkymässä. Tuo ryhmä ei tässä maassa ole niin suuri ja huomattava kuin Europan maissa, mutta siltäkin kyllin huomattava saadakseen paljon aikaan pannessaan kaikki voimansa liikkeelle. Mutta pääasiallisimmat sodan lietsojat ovat maassamme rahamiehet, kuten sotatarvetehtailijat, tavarainvälittäjät, ruokatarpeilla keinottelijat ja yleensä sanoen kaikki ne, jotka nykyisestä sotatilanteesta yksinomaan hyötyvät. Nämä ryhmäkunnat todellisuudessa hallitsevat Yhdysvaltoja, sillä niitten käsissä presidentti, kongressi ja lainlaatijakunnat ovat vain työaseita, joita ne tarpeen tullen käyttävät kuten itselleen kulloinkin edulliseksi näkevät. Kun nämä alkavat sotaa lietsoa, niin ne kyllä ovat täydelleen tietoisia siitä mitä tekevät ja miksi tekevät. Ja mekin pääsemme näitten salaisuuksien perille vain tarkastellessamme näitten ryhmien huomattavimpien edustajien viimeaikaisia tekoja ja lausuntoja.

Joku aika sitten julkaisi kaksi ruutiyhtiötä: Du Pont ja Atlas vuosikertomuksensa viimeisen vuoden toiminnasta. Tämän mukaan nousi edellisen yhtiön liikevaihto 311 milj. dollariin eli 1130 pros. korkeammaksi kuin mitä vastaavat luvut olivat vv. 1913 ja 1914. Atlas-ruutiyhtiön liikevaihto viime vuonna oli summittain sanoen 82 miljoonaa dollaria, eli kaksi kertaa niin suuri kuin v. 1915. Kaikista mielivaltaisista muodollisista lyhennyksistä, vähennyksistä ja vararahastoon lisäämisistä huolimatta jakoi Du Pont yhtiö 100 ja Atlas yhtiö 51 pros. liikevoittoa. Tehtyjen laskelmien mukaan sai Du Pont vuoden 1916 kuluessa jokaisen tunnin aikana $10,000 voittoa. — Samansuuntaisia tuloksia näkee enemmältäkin kun silmäilee pörssilehtiä, joitten mukaan esim. Central Leather Company jakoi osakkailleen viime vuonna 33 pros. liikevoittoa, Atlantic Gulf Company 49 pros. jne. Koska nämä liikevoitot suurelle yleisölle ovat melko vähän tunnettuja, niin voisimme luetteloamme jatkaa miltei määräämättömiin vähentämättä yllätyksien laatua. Kuitenkin siirrymme liikennelaitoksien suunnattomia voittoa silmäilemään, koska ne kaikessa vetävät vertoja sotateollisuuden harjottajille. Niinpä kohotti New York Central rautatieyhtiö liikenteen välittämisestä saamaansa ylijäämää 10,000 milj. doll. v. 1914, 43 miljoonaan dollariin v. 1916. Ja kaikista suurista tappioistaan ja korkeista vakuutusmaksuistaan huolimatta tekivät laivayhtiöt jättiläisvoittoja. Niinpä esim. Pacific Steamship Co. sai v. 1916 edelliseen vuoteen verrattuna nelikertaisen puhtaan voiton. — Ja kun ulosvienti, josta sotatarpeet muodostavat huomattavimman osan, viime vuonna kohosi 2000 miljoonaan dollariin, niin voi olla varmakin siitä, että tuosta summasta myöskin lähettäjien käsiin jäi sievoisia summia.

Kun kaiken edellä kerrotun tiedämme, niin voimme ihmettelemättä käsittää, miksi kapitalistimme niin perin kiihkeinä intoilevat "maamme kunnian ylläpitämisen" puolesta ja miksi he eivät tahdo malttaa odottaa edes sitä hetkeä, jolloin asiat saadaan kehitettyä niin pitkälle, että sota Saksaa vastaan voidaan muodollisesti julistaa. Vedenalaisten käymä sota kylläkin uhkaa täkäläisiltä asekapitalisteilta riistää osan niistä voitoista, mitä liittolaisten kanssa käydystä asekaupasta on koitunut, mutta kun täydellä höyryllä omassa maassa varustelut aletaan, niin tuo tappio tulee monin kerroin korvattua — ja sehän kuitenkin on "isänmaallisille" kapitalisteillemme pääasia ja koko heidän "isänmaallisuutensa" ydin. He ovat jo saanetkin jonkinlaisen esimaun Yhdysvaltain hallituksen asetilauksista, ja kun tämä hallitus tällä kertaa on — kaikkiin toisiin hallituksiin nähden — ostokykyisin, niin onhan aivan luonnollistakin, että sille täytyy luoda todellinen aseitten tarve. Kansan sotaintoa ei voida kunnolla kiihottaa korkeimmilleen ennenkuin maalle "oikea" vihollinen saadaan, mutta kun siitä vaikeudesta on päästy, avautuvat asetehtailijoillemme, ruokatavarakeinottelijoillemme ja rahanlainaajillemme kaikki paratiisin ovet selkosten selälleen, sillä silloin koko kansa poikkeuksetta voidaan pakottaa orjuuteen, velkaan ja kurjuuteen ilman että kukaan uskaltaa, tai ymmärtää kapitalismin hirmuhallitusta vastaan nousta.

Asiat ovat jo kapitalistiemme mielestä menossa hyvään suuntaan ja siksi he eivät voi iloaan salta. Niinpä oli joitakin päiviä sitten New Yorkissa Waldorf-Astoria hotelliin kokoontunut 800 pankiiria juhla-aterialle, jonka kuluessa lähenevästä "onnen päivänpaisteisesta ajasta" pidettiin mieltä kiinnittäviä puheita ja "hillitömästi iloittiin" varmasta sodasta Saksan kanssa, kuten siitä mainitussa referaatissa porvarilehdissä kerrottiin.

Näillä rahaylimyksillä todellakin on syytä pitää suunsä vehnäsellä asioitten nykyisen tilanteen johdosta, mutta sen sijaan kannattaisi työläisten "pukeutua säkkiin ja istua tuhkassa", sillä ne kuitenkin lopulta tästä kestityksestä maksaa saavat. Silloin kun nämä 800 pankkiiria kuumeisella kiireellä suunnittelee uusia ja yhä uusia keinoja kansan ryöstämiseksi, joutuvat työläiset taistelurintamaan ja taistelulaivoille kuulasateeseen, kärsimyksiin ja kuolemaan ja heidän perheensä avuttomina nälkää ja kurjuutta kärsimään. Koko työväenluokka muuttuu hautajaiskulkueeksi ja sen rivit harvenemistaan harvenevat, kun taasen kapitalistit samaan aikaan rakentelevat uusia kassaholveja entisten täytyttyä ja lihovat riemujuhlissaan. Mutta kaikesta huolimatta kulkee kansa kohden turmiotaan siksi, että — sillä on "isänmaa", jonka "kunniaa sen tulee verellään puolustaa", kuten sille nykyään kiihkeästi kaikkialla saarnataan.

Yleisiä uutisia

SANOO LAHJONEENSA SEATTLEN PORMESTARIA 4,000:LLA.

(Jatkoa ensimäiseltä sivulta)

"Oliko rahat merkitty?"

"En ole ikänä antanut viranomaisille merkittyjä rahoja", vastasi hän.

Selitykseksi kuinka hän tarjosi Gillille $4,000, sanoi Billingsley:

"Minä aioin antaa hänelle $7,500. Lakimiehenikin neuvoi minua tarjoamaan $7,500. Veljeni halusivat, että tarjoan $7,500, ja minulla oli tuo summa valmiina. Ei ole yleensä viisasta tarjota miehelle vähempää kuin tahtoo. Minä en pitänyt Gillia huokeana miehenä, mutta päätin koettaa onneani $4,000:lla, ja pormestari hyväksyi sen. Minä olin varsin mielissäni kaupan johdosta."

Hodgen lakimies kyseli Billingleylta kuinka hän luovutti $1,000 Hodgen vaalirahastoon ja antoi $500 lainan Hodgelle. Billingsley vastasi:

"Minä annoin rahaa vaalirahastoon, kuten muutkin — vapaaehtoisesti — sijoitin pääomani. Minä lainasin Hodgelle $500, minkä hän luullakseni käytti vaalitarkotuksiinsa. Hän sanoi tarvitsevansa sen. Meillä ei ollut puhetta tai sopimusta, että hänen tuli auttaa minua" (salakapakoimisessa).

Liikkeestään Charlestonissa, W. Va., ennen Washingtoniin tuloaan, kertoi todistaja:

"Minä menin West Virginiaan myydäkseni siellä whiskya, koska se valtio oli kuiva. Minä myin West Virginiassa whiskya niin paljon kuin voin vuodessa — ehkä $50,000 arvosta. Täällä ryhdyin minä harjottamaan väkijuomien myyntiä, kun näin täällä olevan suuren väkijuomien kysynnän — hyvän tienestitilaisuuden."

Aikaisemmin hämmästytti todistaja lakimiehiä ja muita suoraan myöntämällä olleensa syytteessä monista mitä törkeimmistä rikoksista ja maksaneensa suunnattomia summia sakkoina ja lahjuksina.

Noilla lahjomisillaan sanoo Billingsley saaneensa aikaan "rauhan", jonka vallitessa hän nyt voi Night and Day apteekistaan y.m. salaisista ja julkisista myymälöistä myydä miltei esteettömästi väkijuomia, joita hän tilasi Seattleen "ei pullottain, vaan vaunulastittain". Poliisille oli hän kertomuksensa mukaan maksanut $10 jokaisesta salakuljetetusta tynnyristä, minkä polisit sattuivat näkemään (muista ei mitään) ja säästänyt rahaa tilaamalla 50 gallonan tynnyreitä 40 gallonan tynnyrien asemasta.

ENGL. 'SALAMURHA'-LIITTOUTUNEET TUOMITTU.

(Jatkoa ensimäiseltä sivulta)

sekä tuomittiin heidät syytteen mukaan hallituksen salapoliisien todistuksiksi antamien kertomusten nojalla.

Hallituksen puolelta todisteiksi esitettiin, että Derby'ssä, jossa syytetyt asuivat Mrs. Wheeldon omistaen romu-tavan (second-hand) kaupan ja tyttäret toimien kouluissa opettajattarina, oli vallitsemassa sotatoimenpiteitä vastustava mielialaa laajoissa piireissä vaikka sitä ei ilmaistukaan viranomaisille, että tienoolla pieni ryhmä sotatoimien vastustajia aktiivisesti toimi sotavastaisen agitatsionin harjoittamisessa ja että kun seudulle lähetettiin hallituksen salapoliiseja niin nämä saivat selville ensin, että sotaa vastustava ryhmä antoi suojaa asevelvollisuuden suoritusta vältteville karkuteillä oleville nuorukaisille ja että perinpohjaisen tutkinnon jälestä huomattiin, että syytetyt — jotka olivat muutoin viattoman näköistä elämää eläneet — olivat tuon sotavastaisen agitatsioniryhmän keskustana ja aktiivisimpina toimitsijoina.

Syytetyn Mrs. Wheeldonin kotiin lähetettiin urkkija siten, että salapoliisit esiintyivät tekeytyen sotapalvelusta pakoileviksi asevelvollisiksi ja päästyään perheen suojaan hankkivat he myrkyn ja ilmiantoivat perheenjäsenet sekä oikeudessa kertoivat Mrs. Wheeldonin puhuneen heille peittelemättömästi myrkytysaikeista. Mrs. Wheeldonin he väittivät kiroilleen ja käyttäneen törkeää kieltä kotonaan huolimatta siitä, että oli sävyisä tavatessaan vieraita ihmisiä ja samoin he väittivät käyttäytyneen hänen tyttäriensäkin ja vävyn, Mr. Mason'in, joka oli ennen sotaa ollut Hartleyn yliopistossa kemian opettajana ja tunnettu etevänä kemistinä.

Mitään muita todisteita syytettyjä vastaan ei esitetty kuin nämät salapoliisien 'todisteet', jotka päivän selvästi ovat valheellisia ja joita tukemaan ei ollut muuta kuin, että Mrs. Wheeldon oli jossain yksityisesti sanonut, että Arthur Henderson, entinen työväenpuolueen parlamenttijäsen oli luokkatovereittensa petturi ja että Lloyd-George oli aikaansaanut monen miljoonan viattoman ihmisen surman sotatoimien jatkamisen kautta, sekä että Miss Wheeldon oli naimisissa olevalle sisarelleen kerran kirjoittaessaan kirjeen kirjeessään sanonut saksalaisten zeppeliinihyökkäyksestä, ettei saksalaisia voi ankarasti tuomita menettelystään sen jälestä kun Englannin hallitus oli hyljännyt rauhantarjouksen ja Mrs. Mason vastatessaan kirjeeseen oli kirjeessään varoittanut sisartaan olemaan varovainen kirjoittamasta tuhmuuksia, koska kirjeet tulevat viranomaisten nuuskittaviksi lopettaen varoituksen sanoihin: "sinun pitäisi tietämän minkälaisia luikertelijoita kristilliset englantilaiset ovat silloin kuin heidän nahkansa joutuvat vaaraan". Ivallaan oli sisar vielä lisännyt kirjeeseen, että hän toivoi hallituksen salajuonittelijoitten (salapoliisitoimiston) saavan edes jonkunlaisen tilaisuuden johonkin tehtävään.

Tuomituista Mrs. Wheeldon on 50 vuotias ja on hän ollut leskenä useita vuosia. Paitsi kahta tytärtään, joista vanhin naimisissa oleva Winfred on 28 vuotias on hänellä poika, joka on nuorin lapsista ja nyt jo asevelvollisuusijässä, mutta on istunut vankilassa syystä, ettei ole suostunut sotapalvelukseen, väittäen omantuntonsa estävän hänet siitä.

Perheen kaikki jäsenet ovat kannattaneet itsenäistä työväenpuoluetta ja on heillä ollut monioita tuttavia, jotka ovat kuuluneet työväen itsenäistä politiikkaa kanuattaviin unioihin. Engl. työväen itsenäinen puolue vuorostaan kuuluu sosialistien kansainväliseen liittoon.

MITÄ VALTIO LUPAA I. W. W:N JUTUSSA TODISTAA.

(Jatkoa ensimäiseltä sivulta)

namme johtaa, joudumme harhaan, mutta me emme joudu harhaan totuudessa. Totuus tulee kerran ulos, ja voi sitä joka on sitä tahtonut estää! Antakoon luoja nähdä teidän oikein tässä tärkeässä historiallisessa asiassa, ja tehdä teidän oikein, välittämättä mitä maailma ja mitä joku ulkopuolinen tahtoisi teidän tekevän. Jos todistukset näyttävät, että tämä mies on syyllinen, tulee lausuntonne olla: syyllinen. Jos todistukset osoittavat hänet syyttömäksi, julistakaa: syytön.

Yleinensyyttäjä Black kuvaili pitkäksi ja laajasti mikä I. W.W. on. Se on työn vihollinen, sanoi hän. Se on varas-liitto, se on unioitten hävittää, se on työväen poliittisen toiminnan vastustaja. Sen miehet menee paikasta paikkaan järjestellen mellakoita. Sen perusopit johtavat anarkismiin. Se on syndikalistinen, laiton liitto. Sen taisteluaseita ensimäisiä on "sabotage", se häpäisee uskontoa, y.m., y.m. Valtio tulee näyttämään, että Thomas Tracy oli johtaja siinä 200 miehen joukossa, jotka Verona-laivalla viime marrask. 5 päivä tulivat Everettin rantaan tarkoituksella tehdä hävitystä Everettissä, polttaa päremyllyjä ja harjoittaa sabotagea. Valtio tulee näyttämään, että se oli juuri tämä Tracy, joka johti ampumista ja ampui ensimäisen laukauksen. Jefferson Beardin ruumiissa oli monta kuulaa, vaan valtio tulee näyttämään, että kuula, joka oli kuolettavin, ammuttiin laivan yläkannelta, juuri siitä kohden, jossa Tracy seisoi. Seuraavana tulee valtio näyttämään: että Everettin kahakka oli vain osa i.w.w: historiasta toisissa kaupungeissa.

140 "deputia" laiturilla.

Todistukset tulevat näyttämään, että laiturilla ja varastohuoneissa oli 140 deputia, jotka I. W. W. esti pääsemästä tuhiamaan kaupunkia. Todisteet tulee näyttämään, että Tracy oli johtaja, ampui ensimäisen laukauksen. Hän myös, kun laiva jo lähti pois, ampui edelleen. Valtio tulee näyttämään, että 260 miestä marssi sotilaallisesti Seattlessa laiturille, jossa yksi mies osti kaikille matkaliput yhtäänne päin.

Te ette voi ymmärtää, sanoi Black lautakunnalle, miksi nämä miehet tahtoivat tulla Everettiin. Valtio tulee näyttämään, että siellä oli päretyöläisten lakko. Valtio myöntää, että on oikeus lakkoon, mutta ei hirmutöihin, joita seuraa siellä, missä harjoitetaan suoraatoimintaa. Sellaisesta esimerkiksi mainittakoon Los Angeles "Times'in" räjäytys.

Valtio näyttää, jatkoi Black, että i.w.w:t eivät tahtoneet tulla auttamaan uniota, sen taistelussa päretyöläisten olojen parantamiseksi, vaan saamaan itselleen uusia voimia epäjärjestysten aiheuttamiseen. Valtio näyttää, että i.w.w:ltä saatiin fosforia sisältäviä kääreitä millä aijottiin sytyttää sahamyllyjä ja jonkalaisia sytytyksiä on toimitettukin. Valtio tulee näyttämään, että tämä on enemmän kuin joku yksilömurha; se on järjestelmällisesti harkittu murha. Me tulemme näyttämään, että i.w.w:t ovat sanoneet: Sheriffi McRae tulee jonakin aamuna heräämään ja sanomaan: "Hyvää huomenta, Jeesus." Valtio tulee näyttämään, että Spokanen poliisipäällikkö Sullivan tuli i. w. w:n toimesta ammutuksi leikkiessään kolmen viikon vanhan lapsensa kanssa. Valtio tulee todistamään, että heidän lehdessään oli julkinen kehoitus, että kaikki todelliset "soturit" saapuisivat taistelemaan Everettiin. Valtio tulee todistamaan, että i. w. w:llä oli ampuma-aseita, pippuria ja nuijia tullessaan Everettiin...

Yleisö kuuntelee, parin miehen naurahtamista lukuunottamatta, verrattain välinpitämättömän näköisinä. Sille ei näytä olevan puheessa mitään uutta ja ennen kuulematointa.

Todistajain kuulustelu alkaa

Ensimäisenä astuu todistajatuoliin Lester Beard, surmansa saaneen sheriffi Beardin poika, ja hänen jälkeensä Chester Beard, edellisen kaksoisveli. Heidän todistuksensa tuntuvat olevan vain enemmän muodollinen seikka koko jutussa, sillä se eivät tunne tapahtumaa; ovat vain kutsuttu sairaalaan tapaamaan isäänsä. Chester todistaa, että hänen isänsä pistoolilla ei ammuttu tuona päivänä. Tohtorit William O'Keefe, Copps, H. P. Howard ja W. E. West, jotka ovat toimineet Beardin hoitajina 36 tuntia, jonka ajan Beard eli ampumisen jälkeen, todistivat minkälaiset haavat ja minkälaisten kuulien tekemät aiheuttivat kuoleman. Näiden perään tulee todistajan paikalle everettiläinen hiili- ja puu-kauppias Shaw. Shaw on vannoutunut "deputiksi" joku päivä ennen kahakkaa. Kertoo heidän, kansalais-deputien, tulosta rantaan tuona päivänä. Kieltää hänellä olleen muuta asetta kuin nuijan.

Kun syyttäjälakimies Cosby kysyy: "oliko sheriffi McRae'n kädessä revolveri, kun hän kysyi laivassa olijoilta, kuka teistä on johtaja, vastaa Shaw: "Hänellä ei ollut."

Näittekö kellään muilla joukkoonne kuuluvalla asetta? "En", vastaa Shaw. — "Näittekö laivassa olevien miesten ampumisen alun?" — "Kyllä." — "Kuinka moni ampui?" — "En voi sanoa. Keula oli täysi miehiä." — "Missä Beard silloin seisoi, kun ampuminen alkoi?" — Shaw selittää yksityiskohdin tapahtumaa, kartan ja oikeussalissa olevien laituri- ja tavarahuone-mallien avulla.

Vandeveer yhtyy kuulustelemaan. Kyselee, jos Shaw tietää mitään tapahtumista ennen tuota päivää. Tietääkö, että Everettin kauppakamarin jäsenet olivat muodostaneet järjestön i.w.w:n pieksämistä ja kaupungista ulosajamista varten. Tietääkö mitään, että tämä järjestäytynyt joukko syysk. 30 päivää vasten, mustat naamiot kasvoilla, hyökkäsi i.w.w:n kimppuun hakaten heitä, ruhjoen heitä autoihinsa ja kiidättäen ulos kaupungista, raadellen heitä. Mutta Shaw ei tietenkään tiedä tämänlaisesta mitään. Tiesikö Shaw, että Everettin majuri ja kaupungin toiset virkailijat ovat sanoneet, että i.w.w:t saavat tulla kaupunkiin ja puhua, missä haluavat, kun työtaistelut ovat ohi. Shaw ei ole mistään sellaisista kuullut. Tiesikö, että vapaat kansalaiset ovat oikeutetut tulemaan ja lähtemään miltä laiturilta hyvänsä, mihin ikinä he haluavat.

"Me emme koskaan ennen kieltäneet kenekään tulemasta laituriint", vastaa Shaw.

"Mitä rikollista sitte oli tässä tulossa?"

"He tahtoivat tulla puhumaan Hewitt- ja Wetmore-avenuille vastoin järjestyssääntöjä."

"No, kun nuo miehet tuossa laivassa tulivat, niin oliko heidän kasvoillaan murhamiesten ilme?"

"Ei nyt juuri murhaajien", sopertelee Shaw.

"Oliko kaunis aurikoinen päivä?"

"Kyllä."

"Mitä erikoista, jos mitään, o-

Uudistakaa tilauksenne ajoissa ettei lakkautusta lehden lähettämisessä tule tapahtumaan!